

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu tog suda Hrvoju Vučić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Darko Vrbanić iz Lučkog, Unčanska 26, OIB: 62993284574, zastupanog po punomoćniku Gordani Šibenik, odvjetniku iz Županje, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, zastupanog po punomoćniku Anamarija Udiljak, odvjetniku iz Zagreba, radi isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 20. travnja 2026. godine u prisutnosti tužitelja osobno, punomoćnika tužitelja Gordane Šibenik, odvjetnice i zamjenika punomoćnika tuženika Lidije Mrkonjić, odvjetničkog vježbenika, dana 28. svibnja 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba članka 11.3. ZAVRŠNE ODREDBE, Ugovora o kreditu broj: 9012350006 od 20.03.2007.godine, zaključenog između tužitelja DARKA VRBANOVIĆ, Lučko, Unčanska 26, OIB: 62993284574, kao korisnika kredita i tuženika PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, kao kreditora, koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50% (slovima: jedan cijelih pedeset posto) od iznosa kredita ... sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila“, te ista odredba ne proizvodi pravne učinke.

II. Nalaže se tuženiku PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, da tužitelju DARKU VRBANOVIĆ, Lučko, Unčanska 26, OIB: 62993284574, isplati iznos od 286,17 eura zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku od 22.03.2007. god. do 31.12.2007. godine po stopi određenoj čl. 1 Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 01.01.2008. godine pa do 31.07.2015. godine po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 01.08.2015. godine pa do 31.12.2022. godine po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena koju kamatnu stopu utvrđuje Hrvatska narodna banka prema čl. 29 st. 2 i 8 ZOO-a, od 01. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. godine po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 30. prosinca 2023. godine pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne

stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, da tužitelju DARKU VRBANOVIĆ, Lučko, Unčanska 26, OIB: 62993284574, naknadi prouzročene parnične troškove u iznosu od 952,25 EUR zajedno sa zateznim kamatama, tekućim od dana 28. svibnja 2026. godine pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je ovom sudu podnio tužbu dana 9. siječnja 2026. godine u kojoj je naveo kako je tužitelj kao korisnik kredita sa Privrednom bankom d.d., kao kreditorom, dana 20.03.2007.godine zaključio sa tuženom Bankom Ugovor o kreditu broj: 9012350006, (dalje u tekstu: Ugovor) kojim tuženik daje tužitelju kredit u kunsnoj protuvrijednosti iznosa od 31.488,55 CHF, na 7 godina prema srednjem tečaju kreditora važećem na dan korištenja kredita, uz uvjete i na način kako je to ugovorom određeno. Potraživanje koje je tuženik imao prema tužitelju temeljem gore navedenog ugovora o kreditu, tužitelj je u cijelosti isplatio. Predmetni Ugovor o kreditu je sklopljen prema unaprijed otisnutom sadržaju, radi se o standardno formuliranom ugovoru, pripremljenom od strane tuženika, kao jače/dominantne ugovorne strane, a tužitelj ni na koji način nije bio u mogućnosti utjecati na sadržaj Ugovora, niti pojedinačno pregovarati o pojedinim ugovornim odredbama. Prema odredbi čl. 81 st. 1 Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Tuženik je u Ugovor o kreditu od 20.03.2007.g. godine ugradio odredbu članka. 11.3 pod nazivom: „ ZAVRŠNE ODREDBE „ koji glasi: „ Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini 1,50% (jedan cijelih pedeset posto) od iznosa kredita..., sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila.” Tuženik je prilikom isplate kredita naplatio tužitelju naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 2.156,12 kn tj. 286,17 eura dana 22.03.2007. godine. Tužitelju nije niti prezentirana, a niti mu je pojašnjena navedena odredba u bilo kojem smislu. Tužitelj se poziva na čl. 3. Direktive 93/13/EEZ, koji propisuje da su nepoštene one odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo i koje uzrokuju značajnu neravnotežu na štetu potrošača. Također, prema čl. 49. i 55. ZZP-a te čl. 81. i 87. ZZP-a/03, ugovorna odredba koja nije predmet pregovora, a uzrokuje neravnotežu. Prednik tuženika prije sklapanja i u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora sa tužiteljem nije pojedinačno pregovarao i nije tužitelju točno prezentirao koje će on troškove točno imati u vezi postupka odobravanja kredita pa da bi iste tužitelj morao naknaditi, niti mu je objasnio strukturu tih troškova i zašto je iznos naknade u izravnoj korelaciji sa iznosom kredita koji se traži. Također, u Ugovoru o kreditu nije navedeno po kojem će se tečaju obračunati naknada, da li po kupovnom, srednjem ili prodajnom tečaju, a dodatno nije ni precizirano, niti da li će biti relevantan tečaj na dan sklapanja Ugovora, na dan isplate kredita ili na neki treći dan. Iz svega navedenog očito je kako se radi o jednostranim odlukama tuženika o kojima se nije pojedinačno pregovaralo niti je tužitelj mogao utjecati na sadržaj navedenih

ugovornih odredbi, poglavito jer se radilo o odredbama unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Takav način određivanja naknada potpuno je netransparentan za tužitelja kao potrošača, pa je to prouzročilo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je stoga takva odredba Ugovora protivna načelu savjesnosti i poštenja i posljedično ništetna. Stoga su navedeni uglavci ugovora protivni kogentnim odredbama Zakona o zaštiti potrošača, s tim da je posljedica nepoštenosti ugovornih odredaba njezina ništetnost. Jednako tako tuženik prije zaključenja predmetnog ugovora o kreditu nije kao trgovac u cijelosti informirao tužitelja kao potrošača o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, što je također imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Tužitelj ovom tužbom postavlja zahtjev tuženiku za vraćanje (restituciju) onog što je primio odnosno više naplatio od tužitelja na osnovi ništetnih ugovornih odredbi o jednokratnoj naknadi za obradu kredita. Temeljem nepoštene odredbe Ugovora o kreditu o jednokratnoj naknadi za obradu kredita, tuženik je dana 22.03.2007.god. naplatio od tužitelja iznos od 286,17 eura/ 2.156,24 kn. Stoga tužitelj ima pravo na povrat navedenog iznosa. Sukladno odredbi čl. 323 st. 1 Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18), u slučaju ništetnosti ugovora/ugovorne odredbe svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora/ugovorne odredbe. Nadalje, sukladno odredbi čl. 1111 st. 1 Zakona o obveznim odnosima kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda, odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga, odnosno, ako to nije moguće, naknaditi vrijednost postignute koristi, dok odredba stavka 3. istog članka Zakona određuje da obveza vraćanja, odnosno nadoknade vrijednosti nastaje i kad se nešto primi s obzirom na osnovu koja se nije ostvarila ili koja je kasnije otpala, s time da je tuženik kao nepošteni stjecatelj dužan platiti tužitelju i zakonske zatezne kamate na svaki pojedini preplaćeni iznos od dana stjecanja (čl. 1115 Zakona o obveznim odnosima). Gore opisanim jednostranim i protupravnim postupanjem tuženik je stekao, nepripadnu imovinsku korist u ukupnom iznosu od 286,17 eur (2.156,12 kn), za koji iznos je umanjena imovina tužitelja. Slijedom navedenog, tužitelj, temeljem odredbe čl. 1111 st. 1, u vezi odredbe čl. 1115 Zakona o obveznim odnosima, potražuje od tuženika isplatu onog što je primio odnosno više naplatio od tužitelja na osnovi ništetne ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita i to sa zakonskim zateznim kamatama od dana plaćanja naknade do isplate.

2. Tuženik je podnio odgovor na tužbu u kojem je naveo kako se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti budući da su isti neosnovani. Tuženik prigovara naznačenoj vrijednosti predmeta spora. Radi se o sporu za isplatu iznosa od 286,17 EUR, a tužitelj u tužbi označava VPS u iznosu od 1.613,18 EUR. Presudom VSRH posl.br. Rev 374/2013-3 od 06.12.2017. pojašnjeno je da se deklaratorni zahtjev istaknut uz tužbeni zahtjev na činidbu u slučaju kada on treba poslužiti samo za ocjenu osnovanosti tužbenog zahtjeva na činjenje ne uzima u obzir pri utvrđivanju vrijednosti predmeta spora. Dakle, VPS se u konkretnom slučaju ne utvrđuje na način da se zbrajaju novčani iznosi na koje glase deklaratorni tužbeni zahtjev i kondemnatorni tužbeni zahtjev. Dakle, vrijednost predmeta spora u ovom postupku je 286,17 EUR. Ovakvo stajalište dodatno potvrđuje i brojna sudska praksa primjerice presuda ŽS Varaždin posl.br. GŽ 1608/2016 od 10.11.2017., Odluke VSRH Rev 374/2013-3, VSRH, br. Revr 774/05-2 od 13.12.2005., Revr 475/08-2 od 27.10.2008. Tuženik ističe prigovor zastare kondemnatornog zahtjeva, te ukazuje da posljedično ne postoji niti pravni interes za utvrđenjem ništetnosti. Tuženik ukazuje na presudu Suda EU u predmetu C/2024/3564 od 25.04.2024. (GP i BG protiv Santander SA). Predmetna odluka Suda EU, čije tumačenje obvezuje i nacionalne sudove nije proturječna

tumačenjima Vrhovnog suda Republike Hrvatske. Sud EU u predmetnoj presudi pojašnjava da rok za zastaru tužbe za povrat troškova koje je potrošač podmirio na temelju ugovorne odredbe čija je nepoštenost utvrđena pravomoćnom sudskom odlukom koja je donesena nakon podmirenja tih troškova počinje teći od datuma kada je ta odluka postala pravomoćna, međutim Sud EU daje ovlast prodavatelju da smije dokazivati da je navedeni potrošač znao ili razumno mogao znati da je ugovorna odredba o kojoj je riječ nepoštena prije donošenja presude kojom se utvrđuje njezina ništavost, uslijed čega se smatra da je zastara počela teći od toga dana. Dakle, sukladno predmetnoj odluci nema osnove za fiksiranje dospeljeća i posljedično početka tijeka zastare uz dan pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost pojedine ugovorne odredbe. Tuženik prigovara statusu tužitelja kao potrošača. Tuženik ističe kako je ugovaranje naknade za obradu kreditnog zahtjeva u trenutku sklapanja Ugovora o kreditu broj 9012350006, bilo izrijekom dopušteno odnosno uređeno zakonskim odredbama. Zakon o zaštiti potrošača (nadalje u tekstu: „ZZP“) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu propisivao je pretpostavke valjanosti ugovora o potrošačkom zajmu, pa je tako odredbama članka 56., 59. i 61. ZZP izrijekom propisano da se ugovorom o potrošačkom zajmu zajmodavac obvezuje potrošaču staviti na raspolaganje određeni iznos novca, a potrošač se obvezuje da mu plaća određenu kamatu i dobiveni iznos vrati u vrijeme i na način utvrđen ugovorom. Nadalje, i propisi koji su na snazi u trenutku sastava ovog podneska također izrijekom dopuštaju ugovaranje naknada u poslovima kreditiranja potrošača. Tako Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite (nadalje u tekstu: „Pravilnik“) propisuje vrste naknada koje vjerovnik zaračunava za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača. Odredbama članka 3. Pravilnika propisano je cit.: „Za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača vjerovnik može obračunavati i naplatiti naknade, i to: naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, naknadu za vođenje kredita, naknade za promjene po kreditu, naknade za prijevremenu otplatu kredita, naknade za otkaz ugovora o kreditu, naknade za izdavanje obavijesti i potvrda na zahtjev klijenta ili zbog okolnosti na koje vjerovnik nije mogao utjecati, naknada/premija za osiguranje potraživanja.“ Nadalje, Zakon o stambenom potrošačkom kreditiranju (nadalje u tekstu: „ZPK“) uređuje pitanje naknada koje čine ukupne troškove kredita za potrošača, točnije dopušta ugovaranje naknada (izuzev naknade za obradu i/ili odobravanje - stupio na snagu nakon sklapanja ugovora o kreditu) uz uvjet da naknade ne smiju biti veće od stvarnog troška koji je nastao kreditnoj instituciji. Direktiva 2008/48/EZ Europskoga Parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkom kreditu propisuje da se ukupni troškovi kredita sastoje od ukupnih troškova kredita za potrošača, a što znači svi troškovi, uključujući kamate, provizije, pristojbe ili bilo koju drugu vrstu naknade koju potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu i koji su poznati vjerovniku. Dakle, ugovaranje naknade za pojedine troškove koje kreditnoj instituciji nastaju uslijed kreditiranja potrošača bilo je dopušteno i uređeno u trenutku sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, a i nadalje jest dopušteno i uređeno nacionalnim i europskim zakonodavstvom (uz smanjenje opsega naknada koje se mogu ugovoriti). Dodatno se ističe da Zakon o stambenom potrošačkom kreditiranju kao posljedicu kršenja odredbi o naplati predmetnih naknada odredbama članka 41. propisuje prekršajnu odgovornost vjerovnika, a ne ništetnost odredbi. Iz svega navedenog razvidno je da je u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu, gore citiranim odredbama bilo izrijekom dopušteno ugovoriti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, a da je intencija zakonodavca, kako je to vidljivo iz trenutno važećeg zakonodavstva, da posljedica u slučaju kršenja odredbi (do čega u ovom slučaju nije niti došlo) nije ništetnost već prekršajna odgovornost vjerovnika, ovdje tuženika. Usprkos gore citiranim odredbama koje predstavljaju lex specialis u odnosu na druge odredbe koje na općenit način uređuju zaštitu potrošača, ističe se da sukladno odredbi

članka 84. Zakona o zaštiti potrošača, nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Odredbom članka 11.3 predmetnog Ugovora o kreditu jasno je i nedvosmisleno ugovoreno da će ovdje tužitelj kao korisnik kredita platiti tuženiku fiksno određeni iznos u postotku, za određene protučinidbe. Službenik tuženika koji je ugovarao ovaj kredit tužitelju je jasno iš komunicirao predmetnu odredbu o naknadi i to tijekom pregovora oko ugovaranja ovog ugovora o kreditu, a isto mu je pojašnjeno i prilikom sklapanja ugovora o kreditu. Nadalje, i jednostavnim čitanjem predmetne ugovorne odredbe može se shvatiti koje protučinidbe se plaćaju (jasno iz samog naziva) te koji je njihov ekonomski doseg (svaki prosječan potrošač sposoban je izračunati postotak od ukupnog iznosa kredita). Uzimajući u obzir sve gore navedeno, kao i činjenicu da su zaposlenici tuženika tužitelju tijekom pregovora ali i naknadno pojasnili na što se odnosi naknada za obradu kreditnog zahtjeva, iako je isto razvidno već i iz samog naziva naknade, nejasno je kako je tužitelju i dalje navodno nepoznato koji troškovi se plaćanjem ulazne naknade podmiruju. Iz svega navedenog proizlazi da je predmetna odredba jasna, uočljiva i razumljiva i da je omogućavala tužitelju da precizno odredi njene ekonomske posljedice, iz čega proizlazi da je odredba transparentna pa nije dopušteno ocjenjivati je li takva odredba poštena. Također i brojne pravomoćne presude sudova u Republici Hrvatskoj u pravno i činjenično istovjetnim postupcima utvrđuju da su „odredbe Ugovora kojima je tužiteljica tuženici dužna platiti naknadu u određenom postotku od iznosa kredita su vrlo razumljive i jasne, te ih je tužiteljica jednostavnim iščitavanjem mogla uočiti i shvatiti, jer je bilo jasno i precizno navedeno, to nema mjesta ocjeni te odredbe u smislu Direktive i ZZP-a.“ Navedeno stajalište i u pravomoćnim presudama: Presuda Županijskog suda u Zagrebu posl. br. 35 GŽ-633/19-2 od 14. siječnja 2020. godine, Presuda Općinskog suda u Splitu posl.br. P-3325/17 od 9. studenog 2018. godine, Presuda Županijskog suda u Zagrebu posl. br. 3GŽ-4583/2018-2 od 3. rujna 2019. godine, Presuda Općinskog suda u Splitu posl. br. P-3326/2017-8 od 17. svibnja 2018. godine, Presuda Općinskog suda u Splitu posl. br. P-3322/17 od 26. ožujka 2021. godine. I iz Presude Suda EU C-621/17 proizlazi da članak 4. st. 2. i članak 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena NE nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Dakle, sukladno citiranoj presudi nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju s obzirom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Nisu ispunjene sve zakonom propisane pretpostavke da bi se odredba članka 11.3 predmetnog Ugovora o kreditu imala smatrati nepoštenom. Sukladno odredbama mjerodavnog Zakona o zaštiti potrošača: „(1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.“ Nejasno je u kojem dijelu i temeljem kojih kriterija je tužitelj ocijenio da bi predmetna odredba bila ugovorena suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Ako je ugovaranje naknade bilo je izrijekom dopušteno i uređeno zakonom, a tužitelj je znao koja je visina i svrha plaćanja naknade i na takvu odredbu je pristao odnosno istu je svojom voljom ugovorio, tada se postupanje tuženika ne može okarakterizirati kao postupanje suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Predmetna odredba ne uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana. Eventualna znatna neravnoteža utvrđuje se u svakom pojedinom slučaju uzimajući u obzir sve okolnosti (priroda robe i usluga odnosno predmet ugovora, popratne okolnosti vezano za njegovo sklapanje, nacionalno

zakonodavstvo, druge odredbe tog ugovora). Navedeno potvrđuje i Sud EU u Presudi od 14.03.2013., Aziz, C-415/11 kojom je pojašnjeno da pojam „znatnija neravnoteža” na štetu potrošača, u smislu članka 3. stavka 1. Direktive 93/13, treba ocijeniti na temelju analize nacionalnih pravila primjenjivih u slučaju nepostojanja sporazuma između stranaka kako bi se moglo ocijeniti stavlja li ugovor, i ako je tako, u kojoj mjeri, potrošača u nepovoljniji pravni položaj u odnosu na onaj predviđen nacionalnim pravom koje je na snazi. Također, Sud EU i u Presudi od 16.01.2014., Constructora Principado, C-226/12 pojašnjava da da je na sudu koji je uputio zahtjev da, kako bi ocijenio postoji li eventualna znatnija neravnoteža, vodi računa o prirodi robe ili usluge na koju se dotični ugovor odnosi, oslanjajući se na sve popratne okolnosti vezane za njegovo sklapanje kao i na sve druge odredbe tog ugovora (izreka). U ovom konkretnom slučaju nacionalnim zakonodavstvom izrijekom je bilo predviđeno, dopušteno odnosno uređeno ugovaranje predmetne naknade, tužitelj je znao koju će tuženik protučinidbu izvršiti za tu naknadu (pojašnjeno mu je od strane službenika tuženika, jasno je iz samog naziva naknade, pojašnjeno i u općim uvjetima tuženika koje je tužitelj prihvatio), naknada je ugovorena fiksno i nepromjenjivo. Slijedom navedenog, u predmetnom ugovornom odnosu ne postoji element koji bi uzrokovao znatnu neravnotežu polazeći prvenstveno od činjenice da je sam zakonodavac uredio ugovaranje naknade, a ista naknada ugovorena je sukladno zakonskim odredbama. Ugovaranje takve naknade na ime naknade za protučinidbu kreditne institucije, banke, uobičajeno je već dugi niz godina. Tužitelj je zasigurno prilikom ugovaranja kredita razmotrio i opće uvjete drugih kreditnih institucija te je odlučio sklopiti ugovor o kreditu upravo s tuženikom. Uz sve navedeno, razvidno je i da sporna odredba Ugovora o kreditu zasigurno ne uzrokuje niti značajniju ekonomsku neravnotežu između ugovornih strana budući da je riječ o postotku od 1,50 % od vrijednosti cjelokupnog predmeta ugovora. Nastavno na tužiteljevo pozivanje na odredbu čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima, tuženik ističe da tužitelj ima pravo potraživati kamatu od dana navodnog stjecanja tek ako dokaže da je tuženik nepošteni stjecatelj. Slijedom svega navedenog tuženik predlaže da sud po provedenom postupku u cijelosti odbije tužbu i tužbeni zahtjev te da naloži tužitelju da tuženiku naknadi troškove postupka.

3. Za potrebe ovog postupka sud je izvršio uvid i pročitao Ugovor o kreditu (list 6-11 spisa), financijsku dokumentaciju (list 12-18, 106-123 spisa), sudsku praksu (list 26-29, 37-82, 87-101 spisa), te saslušanjem tužitelja na ročištu dana 20.4.2026. godine (list 128-129 spisa).

4. Imajući u vidu odredbu čl. 8. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 u daljnjem tekstu ZPP), a temeljem savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, a i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan u dijelu, a kako je to navedeno u izreci ove presude.

5. Sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu broj 90123500006 te utvrdio da su isti sklopili tužitelj kao korisnik kredita te tuženik kao banka i kreditor dana 20.03.2007. godine. Svrha tog kredita je bila kupnja osobnog vozila te je tuženik stavio na raspolaganje korisniku kredita iznos od 31.488,55 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju banke važećem na dan korištenja kredita. Tim Ugovorom je čl. 11.3 određeno da se Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini 1,50% (jedan cijelih pedeset posto) od iznosa kredita...,

sukladno odluci Banke o kreditiranju građana za kupnju motornih vozila. Redovna kamata je iznosila 5,10 %, a rok otplate 84 mjeseca.

6. U svom usmenom iskazu danom na ročištu 20.4.2026. godina tužitelj je iskazao kako je predmetni kredit podigao u svrhu kupnje osobnog vozila. Banku tuženika odabrao je obzirom da je auto kuća imala dogovor s tom bankom i u toj kući i banci su mu sve papire sredili sami. Nije imao firmu niti obrt na sebi. Nema specifičnih znanja iz ekonomije, bankarstva i slično. Prilikom podizanja kredita u banci mu nisu ništa rekli da mora platiti neku naknadu koja je svrha te naknade niti koje troškove će tim plaćanjem zatvoriti. Banka je sama napisala ugovor o kreditu i samo je došao potpisati iste te nije imao osjećaj da može mijenjati nekakve odredbe. Poslije je pročitao navedeni ugovor. Taj ugovor je prihvatio jer mu je u trenutku potpisivanja istog odgovarala rata kredita. Bio je kod javnog bilježnika, a cijela procedura se svela na poštivanje papira. Tu naknadu su mu oduzeli prilikom davanja kredita. Taj novac nije niti vidio već je taj novac odmah isplaćen auto kući za kupljeni auto. U vrijeme kupnje auta radio je kao monter klimatizacije u jednoj privatnoj firmi. Naveo je da je cijeli iznos kredita utrošio na kupnju vozila. Jednom je išao u banku radi sklapanja ugovora o kreditu. Na pitanje da li je već pokrenuo kakav postupak protiv banke odgovorio je da je vezano uz valutnu klauzulu, ali tada nije utužio odmah i za ovu naknadu jer nije znao da može. Na pitanje je li putem medija ili na drugi način saznao za presude koje su donesene protiv banaka pravomoćne i donesene 2018. godine, a kojima je utvrđeno da su u spornom razdoblju ugovarane nepoštene i ništetne odredbe o valutnoj klauzuli i CHF i po promjenjivoj kamatnoj stopi odgovorio je da je pratio situaciju oko CHF-a, ali da mu je pitanje djelomično nerazumljivo obzirom na njegov znanje o toj materiji. Pratio je ono što se pisalo po medijima. Na pitanje je li već tada smatrao da je predmetna odredba ništetna odgovorio je da je.

9. Iz svega naprijed navedenog sud je utvrdio da je predmetni kredit korisnik realizirao kod tuženika s namjerom kupnje osobnog vozila za svoje osobne potrebe, te da stoga isti kredit ima sva obilježja potrošačkog kredita. Iz iskaza slijednika tužitelja proizlazi da tuženik nije korisnika obavijestio o navedenoj naknadi kao niti o svrsi ugovaranja iste i što će tom naknadom biti podmireno. Isto tako je sud utvrdio da je ista naknada bila jednostrano unesena od strane tuženika u Ugovor te da se o njoj nije niti pregovaralo.

10. Temeljem cjelokupne dokumentacije u spisu te temeljem očitovanja stranaka na ročištu koje je održano dana 12. ožujka 2026. godine kada su stranke učinile nespornim da je tuženik tužitelju naplatio ulaznu naknadu u iznosu od 286,17 EUR dana 22.03.2007. godine sud je utvrdio datum i visinu naplaćene naknade s danom 22.03.2007. godine u iznosu od 286,17 EUR.

14. Vezano uz pitanje ništetnosti ulazne naknade iz čl. 11.3 Ugovora sud ukazuje da je odredbom čl. 3. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 05.04.1993. godine propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora (st.1) i da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora (st. 2). Isti pravni stav zauzeo je i sud EU u presudama donesenih u predmetu C-26/13, a vezano za tumačenje odredbe čl. 4. Direktive 93/13/EEZ te spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 koje se odnose na problematiku naplate naknade za obradu kredita.

15. Slijedom navedenog ovaj sud smatra da su odredbe čl. 11.3 Ugovora o pravu tuženika na naplatu naknade za obradu kredita također nepoštene odnosno ništetne ugovorne odredbe.

16. Nadalje, ništetnost navedenih ugovornih odredbi proizlazi i iz odredaba čl. 81 i 82 Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003) kojima je propisano da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed standardnog ugovora trgovca. Također i čl. 87. istog Zakona propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna.

17. Isto tako sud upozorava da je Odlukom Suda Europske unije, presuda od 3. listopada 2019., Kiss i CIB Bank, C- 620/17, ECLI:EU:C:2019:820, odlučeno:

„1. Čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku - o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti - također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.

2. Čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku - koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove - načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“

18. Nadalje, sud je prilikom odlučivanja imao u vidu i mišljenje koje proizlazi iz odluke VSRH Rev-673/23-2 od 13.02.2024. godine u kojoj je navedeno da sud ocjenu o tome da je odredba potrošačkog ugovora, kojom se ugovara naknada za obradu kredita, uzrokovala suprotno načelu savjesnosti i poštenja znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (test nepoštenosti), u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP ne može temeljiti isključivo na tome da se radi o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i da trgovac (tuženik) nije dokazao stvarne troškove koje je imao prilikom obrade kredita već je sud prilikom provođenja testa nepoštenosti, dužan uzeti u obzir je li odredba jasna i lako razumljiva te lako uočljiva (zahtjev transparentnosti) te druge okolnosti kao što su narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe, sve u smislu odredbi čl. 81. st. 1. ZZP u svezi odredbi čl. 83. i 85. ZZP.

19. Obzirom da sud smatra da iz provedenih dokaza ne proizlazi da bi stranke pojedinačno pregovarale o odredbi iz čl. 11.3 predmetnog Ugovora o kreditu te da tuženik tužitelju nije jasno obrazložio svrhu te naknade i koji će troškovi biti njome podmireni, a niti su ti troškovi ičime dokazani, to ovaj sud smatra da je ista nepoštena te da stoga tužitelj ima pravo na isplatu iznosa u visini naplaćene naknade uvećane za kamatu od dana kada je ista naplaćena temeljem odredbi čl. 1111 i 1115 ZOO-a. Stoga je i u tom dijelu prihvatio precizirani tužbeni zahtjev tužitelja i u tom dijelu te je tužitelju dosudio iznos od 286,17 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od 22.03.2007. godine pa do isplate obzirom da je do tog datuma navedena naknada naplaćena.

20. Nadalje, sud je prilikom odlučivanja o prigovoru zastare imao u vidu i pravni stav Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske sa sjednice Odjela od 30. siječnja 2020. godine koji glasi: "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora."

21. Obzirom da se o ovom pitanju ništetnosti koji se odnosi na ulaznu naknadu (naknadu za obradu kredita) nije odlučivalo u kolektivnom postupku, to se presude iz tih postupaka ne odnose na ovo pravno i činjenično pitanje što znači da se početak zastare treba cijeliti sukladno citiranoj zakonskoj odredbi te sukladno naprijed iznesenom pravnom stavu VSRH. Dakle, u ovom slučaju zastara počinje teći tek od presuđenja pa stoga tužbeni zahtjev tužitelja nije u zastari.

22. Odluka o kamatnoj stopi temelji se na odredbi čl. 277 ZOO-a, Zakonu o visini stope zatezne kamate (NN br. 53/91), te Uredbama o visini stope zatezne kamate (NN br. 95/93, 8/94, 19/94, 22/94, 50/94, 36/96, 76/96, 72/02 i 153/04) i to za razdoblje do 31.12.2007. godine, od 01.01.2008. do 31.07.2015. godine temeljem odredbe čl. 29 st. 2 ZOO-a, od 01.08.2015. godine pa do 31.12.2022. godine temeljem odredbe čl. 29 st. 2 i 8 ZOO NN 35/05, od 01.01.2023. godine pa do 29.12.2023. godine temeljem odredbe čl. 29 st. 2 ZOO-a (NN 114/22 i NN 156/22), a od 30.12.2023. godine temeljem odredbe čl. 29 st. 2 ZOO-a (NN 114/22 i NN 155/23).

23. Odluka o parničnom trošku stranaka u postupku temelji se na odredbi čl. 154 i 155 ZPP-a, te se trošak sastoji od troška zastupanja stranaka putem odvjetnika uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora u vrijeme poduzimanja pojedinih parničnih radnji te uspjeh u sporu u vrijeme zaključenja glavne rasprave te imajući pri tom u vidu odredbe Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (NN 138/23 i dr.). Vrijednost predmeta spora iskazana po tužitelju je prihvaćena obzirom da sud smatra da je VPS realno određen.

19. Naime, a vezano uz prigovor tuženika oko vrijednosti predmeta spora valja naglasiti da je prema ocjeni ovog sud ista određena od strane tužitelja sukladno Tbr. 45. OT kojim je određeno: U neprocjenjivim predmetima koji nisu predviđeni tarifnim odredbama Tarife (npr. tužbe na utvrđenje), a niti se vrijednost predmeta spora može na drugi način utvrditi, odvjetnik ima pravo za svaku poduzetu radnju na nagradu u postupku pred općinskim sudom i tijelima iste razine u visini 100 bodova. Dakle, Tarifa je u konkretnom slučaju jasna i tužitelj je VPS naznačio u iznosu od 1.613,18 EUR da isti bude u skladu sa pravilom o 100 bodova za svaku poduzetu radnju pred općinskim sudom (tj. da uđe u razred od 1.327,01 do 13.272,00 EUR). Za istaknuti je kako je Zakon o sudskim pristojbama (NN 118/2018, 51/2023) *lex specialis* u odnosu na Zakon o parničnom postupku, a članak 19. tog zakona određuje kako u parnicama u kojima je predmet spora izvršenje kakve radnje, trpljenje, nečinjenje, izjava volje, utvrđivanje postojanja ili nepostojanja određenog prava ili pravnog odnosa ili utvrđivanje istinitosti ili neistinitosti neke isprave, kao vrijednost predmeta spora uzima se iznos koji je tužitelj naznačio u tužbi, ali ne manji od 1.327,22 eura. Dakle, za utvrđenje VPS je 1.327,01 EUR, a za isplatu VPS je 286,17, odnosno ukupno naznačeni iznos od 1.613,18 EUR. Stoga sud nije prihvatio ovaj prigovor tuženika.

20. Sud je tužitelju priznao trošak sastava tužbe od 09.01.2026. godine sa 200,00 EUR (tbr. 7/1), trošak sastava podneska od 25.02.2026. godine sa 200,00 EUR (tbr. 8/1),

trošak sastava podneska vezano uz postupak od 21.10.2025. godine sa 52,25 EUR, trošak pristupa na ročišta 12.03.2026. i 20.04.2026. godine sa 200,00 EUR za svako ročište (tbr. 9/1), trošak pristupa na ročište za objavu presude sa 100,00 EUR (tbr. 9/3) što daje iznos od 952,25 EUR te je taj trošak dosuđen tužitelju na teret tuženika sukladno uspjehu u sporu.

21. Tužitelju je na njegov zahtjev dosuđena i kamata na trošak parničnog postupka te je o njenom tijeku i visini odlučeno primjenom odredbe čl. 30 stav 2 Ovršnog zakona i čl. 29 stav 2 ZOO-a 35/05, te su iste dosuđene tužitelju od 28. svibnja 2026. godine pa do isplate.

22. Slijedom svega naprijed navedenog, odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, dana 28. svibnja 2026. godine.

Sudac:
Hrvoje Vučić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka ovjerenog prijepisa. Žalba se predaje ovom sudu pismeno u tri istovjetna primjerka, a o njoj odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. Tužitelju po pun.
2. Tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-30888-b2d90**

Kontrolni broj: **0c9d0-79b91-c8127**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.